

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: J. V.
zastoupen advokátem JUDr. Emilem Flegelem, sídlem
K Chaloupkám 3170/2, Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, sídlem Závodní 353/88, Karlovy
Vary

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí
o žalobcovu odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Sokolov ze dne 29. 12. 2022,
č.j. MUSO/12193/2022/OPŽÚ/TOKO-28, interní označ. PO-0845/2022,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 27. 2. 2024, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenu téhož dne, domáhal vydání tohoto rozsudku soudu: *„Žalovanému Krajskému úřadu Karlovarského kraje se ukládá povinnost vydat rozhodnutí ve správním řízení vedeném Městským úřadem Sokolov pod sp.zn. PO-0845/2022, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení rozsudku.“*

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že je účastníkem správního řízení vedeného Městským úřadem Sokolov (dále též jen „*prvoinstanční orgán*“) pod sp.zn. PO-0845/2022, přičemž dne 30. 1. 2023 uvedenému správnímu orgánu doručil odvolání proti rozhodnutí vydanému v předmětné věci pod č.j. MUSO/12193/2022/OPŽÚ/TOKO-28. Odvolacím orgánem ve věci je Krajský úřad Karlovarského kraje (dále též jen „*žalovaný*“).
3. Žalobce dále konstatoval, že dle § 81 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) lze podat odvolání vždy, pokud není zákonem stanoveno jinak, tj. pokud není zákonem vyloučeno podání odvolání, nebo je odvolání zákonem označeno jako nepřipustné, popř. zákon nestanovuje jiný opravný prostředek, který lze uplatnit. Odvolání se podává k prvostupňovému správnímu orgánu, jenž o něm může podle § 87 správního řádu rozhodnout autoremedurně (zrušit nebo změnit své rozhodnutí, pokud takovýmto rozhodnutím odvolateli plně vyhoví), jinak je povinen podle § 88 odst. 1 věty první správního řádu předat do 30 dnů od doručení odvolání spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu. Shledá-li odvolací orgán, že je podané odvolání opožděné nebo nepřipustné, zamítne jej podle § 92 odst. 1 správního řádu, jinak o odvolání věcně rozhodne některým ze způsobů upravených v § 90 odst. 1 a 5 správního řádu, popřípadě může podle § 90 odst. 4 správního řádu napadené rozhodnutí bez dalšího zrušit a řízení zastavit, nastala-li skutečnost odůvodňující zastavení řízení. Dle § 90 odst. 6 správního řádu *rozhodnutí v odvolacím řízení vydá odvolací správní orgán ve lhůtách stanovených v § 71. Lhůta počíná běžet dnem předání spisu odvolacímu správnímu orgánu k rozhodnutí (§ 88).* Dle § 71 odst. 1 správního řádu *správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu.* Dle § 71 odst. 3 správního řádu *pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení.* Odvolání je podání, jímž se vždy zahajuje odvolací řízení a o němž je nezbytné vždy rozhodnout, a to některým z výše uvedených způsobů ve výše uvedených lhůtách.
4. Jelikož žalobce dne 30. 1. 2023 ve věci doručil odvolání, byl dle žalobce prvoinstanční orgán povinen předat do 30 dnů od doručení odvolání spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu a ten byl následně povinen ve věci do 30 dnů rozhodnout. Tak se v daném případě doposud nestalo, ačkoliv již od podání odvolání uplynul více než rok. Žalobce dne 12. 1. 2024 požádal Ministerstvo dopravy jako nadřízený orgán o ochranu před nečinností. Ministerstvo dopravy usnesením ze dne 16. 2. 2027 (sic!), č.j. MD-4010/2024-160/4, rozhodlo tak, že žádosti se nevyhovuje. To odůvodnilo tak, že žalobce žádné odvolání proti rozhodnutí nepodal, žalovaný o něm tedy nemohl rozhodnout a jeho nečinnost není dána. Konkrétně v odůvodnění uvedlo: *„Ve věci nebylo podání odvolání. Městský úřad obdržel dne 30. 01. 2023 podání obsahující první dvě částečně pozměněné strany předmětného rozhodnutí, odeslané neidentifikovatelným subjektem... Podání doručené Městskému úřadu dne 30. 01. 2023 bylo učiněno zjevně tak, aby nebylo považováno za odvolání, ani za podle požadavků zákona č. 500/2004 Sb. podání učiněné výše jmenovaným účastníkem řízení nebo jeho jakéhokoliv možným zmocněncem a zároveň tak, aby údajný*

subjekt nebyl identifikovatelný a nebylo jej možné ani vyzvat k doplnění podání či vysvětlení významu jeho obsahu, pokud vůbec existuje. Na věci dle Ministerstva dopravy nic nemění ani to, že do pozměněného textu rozhodnutí byl upraven obrat „podávám rozhodnutí“, který dokresluje kapcióznost postupu neidentifikovatelného subjektu, přičemž vnitřní písemnost zásilky není opatřena žádnou srozumitelnou podpisovou doložkou a subjekt je pouze částečně označen na obálce písemnosti. ... Dle názoru Ministerstva dopravy Městský úřad nepochybil, když nepovažoval podání doručené mu dne 30. 01.2023 za odvolání a řádně poučeného pana V. nevyzýval k vyjádření, zda se přece jen nechce odvolat, takový postup by byl zcela nadbytečný. Proto ani nebyl žádný důvod postupovat věc Krajskému úřadu k jakémukoliv opatření.“

5. Dle žalobce tomu tak ovšem není, když žalobce odvolání koncipoval jako kopii prvních dvou stran rozhodnutí ve věci, kdy je přímo do textu rozhodnutí doplněna věta „Podávám odvolání proti rozhodnutí o tom, že ...“, takže se evidentně jedná o odvolání.
6. Dle § 82 odst. 2 správního řádu *odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.* Dle § 37 odst. 2 správního řádu *z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 4. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.*
7. V daném případě je dle žalobce z odvolání zřejmé, kdo ho činí, když je na první straně tučně uvedeno jméno, příjmení, datum narození a trvalý pobyt odvolatele. Dále je v odvolání označení správního orgánu, když na první straně je uveden název úřadu a adresa sídla. Z odvolání je zřejmé, které věci se týká, když je v něm uvedeno číslo jednací rozhodnutí, spisová značka a je citován kompletní výrok rozhodnutí. Na druhé straně odvolání je podpis osoby, která podání činí. Odvolání má tedy všechny zákonné náležitosti zakládající jeho projednatelnost. Dle § 80 odst. 1 správního řádu *nevydá-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví.* Nadřízený správní orgán, Ministerstvo dopravy, se o nečinnosti žalovaného dozvěděl dne 12. 11. 2024 (sic!) poté, kdy mu byla žalobcem doručena žádost o ochranu před nečinností. Nadřízený správní orgán sice na žádost reagoval, ale žalobci ochranu před nečinností žalovaného neposkytl. Žalobce tak bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu (správní řád) stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Podle § 90 odst. 6 správního řádu *vydá odvolací orgán rozhodnutí v odvolacím řízení ve lhůtách stanovených v § 71, přičemž lhůta počíná běžet dnem předání spisu odvolacímu správnímu orgánu k rozhodnutí (§ 88).* Odvolací orgán v souladu s § 71 správního řádu rozhodne bezodkladně, nejpozději zásadně do 30 dnů. Zásadně tedy o odvolání musí být rozhodnuto nejpozději 60 dní od jeho doručení prvoinstančnímu správnímu orgánu. V posuzované věci bylo odvolání doručeno dne 30. 1. 2023, tudíž byl prvoinstanční orgán povinen předat spis žalovanému se svým stanoviskem dle § 88 odst. 1 správního řádu do 1. 3. 2023. Od 1. 3. 2023 pak běžela žalovanému třicetidenní lhůta k rozhodnutí o odvolání, která marně uplynula dne 30. 3. 2023. Ke dni podání žaloby však žalovaný o odvolání nerozhodl, tudíž je nečinný. Ačkoliv již zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci uplynula, žalovaný

ve věci neučinil žádný úkon a v době podání žaloby jeho nečinnost trvá téměř rok. Žalobce nečinnost žalovaného nezavinil, ani se na ní nijak nepodílel.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že je toho názoru, že je třeba primárně posoudit včasnost podané žaloby podle § 80 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Podle tohoto ustanovení platí, že žalobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení. Lhůta pro vydání rozhodnutí v odvolacím přestupkovém řízení činí 30 dní, neboť pravidlo obsažené v § 94 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*přestupkový zákon*“) určující, že lhůta k vydání rozhodnutí činí 60 dní od zahájení řízení, se uplatní toliko na řízení v I. stupni (Bohadlo, D., Brož, J., Kadečka, S., Průcha, P., Rigel, F., Štastný, V. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Komentář*. [Systém ASPI], Wolters Kluwer [cit. 2024-3-14], ASPI_ID KO250_2016CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.). Lhůta k vydání rozhodnutí tak uplynula dne 1. 3. 2024 a z přípisu soudu ani ze žaloby samotné není patrný datum dodání do datové schránky soudu.
9. K vlastní věci žalovaný uvedl, že podávat odvolání formou první strany rozhodnutí doplněného o text „*podávám odvolání*“, který je zakomponován v návěti tohoto rozhodnutí, je skutečně obstrukční a právo zneužívající postup. Jde o účelové kladení procesní miny správnímu orgánu. Vlastně může jít o určitý zastřený projev vůle. Toto podání je zasláno v obálce, z níž nelze identifikovat odesílatele. V samotném rozhodnutí jsou skutečně jeho náležitosti, tj. včetně uvedení účastníka řízení, ale z tohoto vůbec nelze dovodit, kdo takové rozhodnutí s nenápadně ukrytou větou „*podávám odvolání*“ podal. Jde sice o náležitosti rozhodnutí, tedy informace o tom, o jaké rozhodnutí se jedná a kdo je účastníkem řízení, nejde však o náležitosti odvolání, neboť je sice zřejmé, koho se týká rozhodnutí, ale není z takového podání jasné, kdo podal odvolání. V tomto směru tak žalovaný zastává zcela odlišný pohled od názoru žalobce. K tomu všemu nelze ani zjistit, kdo odvolání podal, a posoudit tak jeho přípustnost. Podal jej nějaký subjekt uvedený na obálce, jehož měl správní orgán vyzývat k doplnění plné moci či jiného průkazu zastoupení žalobce, nebo jej podal sám žalobce (jak nyní tvrdí)? Problémem dále je, že údaje o subjektu nejsou nijak patrné, ten sídlí na adrese, která slouží jako virtuální sídlo a není možné jej jednoduše určit jinak než pokusným zadáváním údaje do veřejného rejstříku. Jinak se totiž posuzuje situace, kdy dojde adresátu kopie rozhodnutí se skrytou větou o podaném odvolání bez jakékoliv indikace, a jinak situace, kdy adresát už ví, „*co má hledat*“, případně jde o podání, které se „*netváří být něčím jiným*“. Žalovaný sám učinil pokus, kdy upravené rozhodnutí („*odvolání*“ žalobce - pozn. žalovaného) dal přečíst třem jiným úředním osobám a žádná v něm odvolání neodhalila. Dokonce i zpracovatel usnesení o zamítnutí žádosti k provedení opatření na ochranu před nečinností na Ministerstvu dopravy, který již měl indicii, že žalobce tímto způsobem podával odvolání, si nevšiml věty „*podávám odvolání*“, ale přečetl ji jako „*podávám rozhodnutí*“. Žalobce (protože v podané žalobě tvrdí, že on byl tím, kdo odvolání podal) tedy skenoval rozhodnutí správního orgánu, konvertoval jej do editovatelného formátu, vpravil tam text „*podávám odvolání*“, aniž by uvedenou skutečnost jakkoliv zvýraznil nebo se podepsal a ještě jako odesílatele na obálce označil jiný subjekt. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze

dne 24. 7. 2015, č.j. 8 As 55/2015-26, zdůraznil, že předem promyšlenému procesnímu postupu, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, resp. generovat v rámci řízení problémové situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálním pochybením správních orgánů, a dosáhnout tak v důsledku toho prekluze odpovědnosti za přešůpek, nelze akceptovat a poskytoval mu soudní ochranu. V tehdy projednávané věci šlo o posouzení požadavku [účastníka řízení] na doručování na jinou e-mailovou adresu, aniž by tuto adresu uvedl např. v záhlaví podání, ve kterém uvedl toliko adresu, na kterou mu správní orgán skutečně doručoval. Stejný názor byl zopakován i v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2023, č.j. 47 A 24/2022-50, kdy se žalobce (čistě náhodou zastupován stejným advokátem jako v nyní projednávané věci) dopustil zneužití práva tím, že „vpašoval“ blanketní odvolání do podání, které směřovalo ke zcela jinému řízení.

10. Žalobce je tedy odpovědný za to, jakým způsobem se správním orgánem komunikuje, a pokud tak činí na hranici srozumitelnosti při vědomém činění překážek k tomu, aby jeho podání bylo dobře srozumitelné pro správní orgán, pak nemůže vyčítat správnímu orgánu, že v jeho podání nepoznal odvolání. Fakt, že i v tomto případě šlo o právo zneužívající strategii, lze dovodit i z toho, že žalobce uhradil dne 10. 7. 2023 na výzvu k zaplacení nedoplatku i pokutu a náklady řízení, ač se logicky v tu chvíli musel domnívat, že jeho věc není dosud pravomocně skončena. Pokud úhrada byla bez dalšího provedena, aniž by dotyčný jakkoliv kontaktoval buď žalovaného, nebo prvoinstanční orgán, svědčí to o promyšlené strategii, kdy žalobce směřoval k tomu, aby procesní mina, již žalobce dal správním orgánům do cesty, nevybuchla příliš brzy, aby její síla byla co nejničivější. Za těchto okolností je možné odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č.j. 2 As 25/2007-118, jímž se soud přiklonil k zásadě volenti non fit iniuria (svolnému se neděje bezpráví), jímž promítl do posouzení opomenutého účastníka řízení, jemuž sice nebylo formálně doručeno rozhodnutí správního orgánu, ale který se o jeho obsahu fakticky dozvěděl. Nejvyšší správní soud tehdy uvedl, že „*nebude tedy na místě favorizovat účastníka, který - ač prokazatelně a v dostatečném rozsahu věděl, že se mu stala újma na právech vydáním rozhodnutí v řízení, v němž byl opomenul - proti tomu včas nezasáhl (z liknavosti, z důvodů spekulacních, pro zamýšlenou budoucí šikanu třetích osob), nebo prostě proto, že se zásahem do svých vlastních práv původně souhlasil*“.
11. Odvolání bylo tedy dle žalovaného podáno záměrně nesrozumitelným způsobem, a ještě k tomu tak, že nebylo možné určit, kdo jej podal a koho vyzývat k jeho doplnění. Za těchto okolností žalovaný nemohl dále nijak procesně postupovat a Městskému úřadu Sokolov jako správnímu orgánu prvního stupně nezbylo, než k danému podání nepřihlížet, nebylo jej na místě ani odložit podle § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu, protože vlastně nešlo ani o žádné podání, ale jen o zaslání kopie dvou stran rozhodnutí. Navíc další navazující kroky žalobce spočívající v zaplacení pokuty a nákladů řízení jednoznačně svědčí pro promyšlenou strategii naplňující znaky zneužití práva, tudíž jeho jednání není možné přiznat právní ochranu.
12. Žalovaný rovněž podotkl, že stejná taktika byla uplatněna i vůči Magistrátu hl. m. Prahy, který aktuálně řeší Městský soud v Praze pod sp.zn. 9 A 145/2023. Šlo o naprosto shodný modus operandi včetně zaslání obálky s rozhodnutím, když na této obálce byl nečitelný odesílatel s adresou Praha 4, Jaurisova 4. V dané věci taktéž byla zaplácena pokuta a v řízení o žalobě rovněž zastupuje advokát JUDr. Emil Flegel.

13. Závěrem žalovaný uvedl, že pokud by soud zaujal názor, že jednání žalobce si právní ochranu zaslouhuje a žalobě vyhověl, pak žalovaný navrhuje zvážit, zda podle § 60 odst. 7 s.ř.s. nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele k nepřiznání náhrady nákladů řízení žalobci. Podle § 60 odst. 7 s.ř.s. *„má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.“* Úspěšnému žalobci by příslušelo právo na náhradu nákladů řízení spočívající v náhradě nákladů za právní zastoupení advokátem a za zaplacený soudní poplatek, avšak podle § 60 odst. 7 s.ř.s. jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. V tomto případě s ohledem na popsané okolnosti a procesní taktiku je takový postup na místě i vzhledem k již bohaté rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu (rozsudky č.j. 10 As 241/2019-36, č.j. 10 As 259/2020-27, případně rozsudek č.j. 8 As 86/2020-46). V případě žaloby na ochranu před nečinností pak lze odkázat i na rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pob. Olomouc č.j. 65 A 71/2020-47.

IV.

Replika žalobce

14. Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku. Konstatoval, že žalovaný uvádí, že *„odvolání je zasláno v obálce, z níž nelze identifikovat odesilatele“*, proto *„nelze zjistit, kdo podání podal“* a *„údaje o subjektu /myšleno na obálce/ nejsou nijak zjištělné, neboť ten sídlí na adrese, která slouží jako virtuální sídlo a není možné jej jednoduše určit jinak než pokusným zadáváním údajů do veřejného rejstříku“*. K tomu žalobce sdělil, že dle § 37 odst. 1 správního řádu *podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.* Obálka není podání, ale pouze nosič, který slouží k přepravě a doručení podání. Z tohoto pohledu je absurdní a účelové tvrzení žalovaného, že kvůli údajům na obálce nebylo možné identifikovat původce podání, když ten byl přece zcela jasně identifikován v samotném podání; co bylo uvedeno na obálce, je lhostejné, a není jasné, proč se údaje na obálce žalovaný vůbec zabývá.
15. Žalobce dále citoval z nálezu Ústavního soudu ze dne 20. 2. 2018, sp.zn. II.ÚS 2791/17: *„20. Podání, které bylo předáno k poštovní přepravě dne 22. 5. 2017, skutečně neobsahovalo náležitost podle § 59 odst. 3 tr. řádu, neboť v něm chyběl vlastnoruční podpis. Sama tato skutečnost však s ohledem na dikci uvedeného ustanovení nemohla bez dalšího vést k závěru, že z něho nebylo dostatečně patrné, kdo jej učinil. Stěžovatel je v jeho záhlaví označen nejen jménem, příjmením, datem narození a trvalým bydlištěm, ale i uvedením své datové schránky. Skutečnost, že podání činil stěžovatel jako odvolatel, je pak zcela zřejmá i z celého jeho textu. Zmátlo-li soud zjištění, že podání bylo vloženo do poštovní obálky, na níž byla uvedena osoba odlišná od stěžovatele, na dotaz soudu stěžovatel logicky vysvětlil, proč v době, kdy se zdržoval u své družky, uvedl na obálce její adresu. Lze však přisvědčit stěžovateli, že tato okolnost není pro posouzení náležitostí samotného podání relevantní, neboť poštovní obálka není podáním. Tím je listina do obálky vložena. I kdyby tedy byla zásilka obsahující odpor stěžovatele předána k poštovní přepravě jinou osobou, ani takové zjištění by nemohlo nic změnit na tom, že stěžovatel je v odporu označen dostatečným a nezaměnitelným způsobem.“*
16. K argumentaci žalovaného *„skrytou větou o podání odvolání“*, které tak prý žalovaný jako odvolání vůbec nemohl identifikovat, žalobce uvedl, že věta o podání odvolání byla přitom *„skryta“* tak, že hned první věta podaného odvolání zní: *„Podávám odvolání proti rozhodnutí o tom ...“*, kdy následně je rozhodnutí konkrétně specifikováno tak, že je citován jeho obsah. Nejednalo se tedy o žádnou skrytou větu, když hned první věta a první

dvě slova textu znějí „podávám odvolání“. Úsměvné je pak dle žalobce tvrzení žalovaného – přirozeně nekonkrétní a nijak neprokázané – že „učinil pokus, kdy odvolání dal přečíst třem jiným úředním osobám a žádná v něm odvolání neodhalila“, a to že žalobce svým podáním zavinil rovněž to, že nadřízený orgán, Ministerstvo dopravy, rozhodující o žádosti o ochranu před nečinností, „si nevšiml věty ‚podávám odvolání‘, ale přečetl ji jako ‚podávám rozhodnutí‘“. Bohužel žalovaný nijak neosvětlil, jak je možné slovo „odvolání“ přečíst jako „rozhodnutí“ a jak toto měl zavinít žalobce nebo na základě čeho mu to má být kladeno k tíži.

17. Žalobce dále uvedl, že sice uhradil pokutu, jak správně uvádí žalovaný, ale toliko na základě výzvy, v níž mu bylo vyhrožováno, že v případě jejího neuhrazení do 8 dní tato bude vymáhána exekučně. Žalobci tedy nebylo dáno do úvahy, zda pokutu uhradí nebo nikoliv, ale byl k tomu donucen pod pohrůžkou provedení exekuce. V dané výzvě navíc nebylo jasně specifikováno, jaké věci se má pokuta týkat. Ostatně samotné uhrazení pokuty ničeho nemění na tom, že žalovaný je ve věci nečinný.
18. Dle žalobce není dále jasné, proč by měl soud žádat Městský soud v Praze o spisovou dokumentaci sp. zn. 9 A 145/2023, když tato s věcí projednávanou Krajským soudem v Plzni ani s osobou žalobce nemá sebemenší souvislost a ani žalovaný není účastníkem řízení vedeného Městským soudem v Praze (je pak ostatně otázkou, odkud zná details týkající se tohoto řízení a jak se k nim dostal, když jsou legálně přístupné pouze účastníkům řízení).
19. Závěrem žalobce konstatoval, že v daném řízení se posuzuje pouze to, zda je žalovaný nečinný, což je skutečnost prima facie zjevná. Žalobce podal odvolání ve věci řádným způsobem, kdy obsahovalo všechny náležitosti zakládající jeho projednatelnost, a způsobem a formou, které zákon nezakazuje – jsou tedy povoleny. Žalobce přitom nečinnost žalovaného žádným způsobem nezavinil. Žalovaný pouze argumentačně kličkuje, aby za každou cenu obhájil svůj nezákonný postup spočívající v nečinnosti, a to fakticky ve spolupráci s nadřízeným orgánem, který v žádosti o ochranu před nečinností dokonce tvrdil, že žalobce žádné odvolání vůbec nepodal (zatímco žalovaný tvrdí, že odvolání podáno bylo). Žalobce na podané žalobě v plném rozsahu setrvává.

V.

Posouzení věci soudem

20. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé bez jednání.
21. V souladu s § 81 odst. 1 s.ř.s. soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

A.

22. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2024, č.j. 7 As 268/2023 - 32, uvedl: „Zákaz zneužití práva je právní zásadou, která se uplatňuje i v procesním právu, přičemž výslovně ji upravuje například § 2 o. s. ř. „Za zneužití procesního práva tak lze považovat jednání procesní strany, které je v rozporu s účelem procesní normy či procesního institutu a jímž se procesní strana snaží pro sebe dosáhnout výhody nepředpokládané procesním právem.“ (viz náleze Ústavního soudu ze dne 25. 7. 2012, sp. zn. I. ÚS 988/12. K uplatnění zásady zákazu zneužití práva správními orgány se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48, uvedl, že „zneužití práva představuje

materiální korektiv formálního pojmání práva, jehož účelem je vyloučit ochranu jednání, které je zdánlivě v souladu s formálním právem, avšak zároveň je pocítováno jako zjevně nespravedlivé, neboť v rozporu s určitými základními hodnotami a s rozumným uspořádáním společenských vztahů působí společnosti újmu.“ Dále dodal, že se o zneužití práva jedná, pokud někdo vykonává své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti. Takové chování pak není výkonem práva, ale protiprávním jednáním, které nepožítvá právní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 As 367/2021-13, rozsudek ze dne 29. 9. 2021, č. j. 10 As 380/2021-13). Újma někoho jiného či společnosti může spočívat i v ohrožení veřejného zájmu na řádném, efektivním a hospodárném fungování veřejné správy, neboť opakované, systematické a úmyslné zneužívání práva může bránit tomu, aby správní orgány rozhodovaly o veřejných subjektivních právech jiných osob, v důsledku čehož jim může vzniknout újma (přiměřeně viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 As 126/2017-9). V případě přestupkových řízení může do popředí vstupovat i veřejný zájem na potrestání pachatele.”

23. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „je však třeba trvat na tom, že zásada zákazu zneužití práva je prostředkem ultima ratio, proto je nutné k ní přistupovat zdrženlivě a s přihlédnutím k jiným obdobně důležitým principům jako je zejména právní jistota (usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS). Jednání, které je zneužitím práva, proto musí být dostatečně prokázáno, a to s ohledem na konkrétní okolnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011-81, rozsudek ze dne 30. 11. 2019, č. j. 3 As 338/2019-61, rozsudek ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015-30). Rozhodujícími faktory mohou být mimo jiné sériovost a stereotypnost vedených sporů spojených s opakováním obdobných či zcela identických postupů a argumentů (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2014, č. j. 10 As 226/2014-16). Samotné množství vedených sporů však bez dalšího o zneužití práva nesvědčí (viz rozsudek ze dne 26. 7. 2011, č. j. 2 As 75/2011-71). V každém případě je nutné účastníkům řízení zajistit alespoň základní procesní standard (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2019, č. j. 3 As 338/2019-61, přiměřeně též rozsudek ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39).”
24. Nejvyšší správní soud dále uvedl: „Nejvyšší správní soud se v minulosti opakovaně zabýval případy, kdy byla situace obdobná nyní posuzované věci. Je vhodné poukázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 10. 2022, č. j. 1 As 181/2021-68, který se zabýval tzv. multipodáním. V rozsudku mimo jiné konstatoval, že: „situace, kdy by správní orgán z důvodu zneužití práva na určité podání vůbec nereagoval, by spíše nastávat neměla nebo pouze ve výjimečných případech, ve kterých správní orgány již nemají k dispozici žádné procesní prostředky, kterými by mohly na obstrukční jednání účinně reagovat (přiměřeně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015-30, rozsudek ze dne 19. 11. 2015, č. j. 8 As 94/2015-25). Takový postup by musel být pro dotyčnou osobu dostatečně předvídatelný. Přesto je však vždy nutné, aby se správní orgán s obsahem jemu adresovaného podání seznámil a zjistil, zda mu z hlediska pravomoci přísluší se jím zabývat. Teprve na tomto základě vyhodnotí, zda se jedná o zneužití práva, a rozhodne, jakým přiměřeným způsobem s ním naloží.“ (zvýraznění přidáno). Reakce správních orgánů může odpovídat obsahu a kvalitě podání, jakož i osobě podatele, což se může negativně projevit v případech, kdy se osoba znalá procesních obstrukcí pokouší pouze dezorientovat adresáta podání. V naposledy citované věci se jednalo o situaci přestupce, který činil opakovaná šablonovitá podání směřující do různých řízení. Zmínka o odvolání se navíc vždy nacházela až na samotném konci podání. Zdejší soud nepřehlédl, že se může jednat o jistou procesní taktiku stěžovatele. Skutečnost, že svá podání koncipuje účelově tak, aby správnímu orgánu ztížil průběh správního řízení a prodloužil tak délku nebo trvání,

však neumožňuje krajskému soudu učinit bez dalšího závěr, že se k jeho odvolání bez dalšího nebude přihlížet.”

25. Nejvyšší správní soud uzavřel: „V nyní projednávané věci se jednalo o situaci poněkud odlišnou. Pokud soudní praxe připouští možnost podávat tzv. multipodání s důrazem na zvýšenou obezřetnost správních orgánů, je nutné připustit i možnost podat tzv. dvojpodání. Nadto u stěžovatele byla paralelně vedena dvě řízení o přestupku u stejného správního orgánu. Pokud žalovaný upozorňuje na procesní potíže, které jsou obvykle pro řízení se stěžovatelem příznačné, bylo na místě dbát zvýšené opatrnosti na jeho podání. V předmětném podání bylo blanketní odvolání uvedeno na konci textu, s označením spisové značky a bylo odsazeno na samostatný řádek. Nebylo tedy po vizuální stránce „skryto“ do nesouvisejícího textu např. uprostřed rozsáhlého odstavce. Lze předpokládat, že se úřední osoba seznámí s celým obsahem podání. Přitom zejména v jeho závěru lze zpravidla nalézt, čeho se odvolatel domáhá. Uvedené odvolání nebylo natolik „ukryto“ v rozsáhlém textu, jak nesprávně uzavřel krajský soud. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015-26, č. 3284/2015 Sb. NSS, zabýval případem, kdy přestupce ukryl v rámci obsáhlého textu podání požadavek na doručování na jinou e-mailovou adresu, aniž by tuto adresu uvedl např. v záhlaví podání, ve kterém uvedl toliko adresu, na kterou mu správní orgán skutečně doručoval. I tento příklad názorně ukazuje odlišnost nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud tedy v nyní posuzovaném případě na rozdíl od krajského soudu shledal, že s přihlédnutím k celkovému kontextu podání blanketního odvolání v podání, které směřovalo k paralelně vedenému řízení o přestupku, nepředstavovalo samo o sobě natolik intenzivní zneužití práva. Žalovaný proto nepostupoval správně, pokud odvolání žalobce ze dne 20. 8. 2021 zamítl jako opožděné.”

B.

26. Soud má za to, že v nyní souzené věci jsou splněny Nejvyšším správním soudem předvídané výjimečné předpoklady pro to, aby „správní orgán z důvodu zneužití práva na podání žalobce vůbec nereagoval”.
27. Svědčí pro ně specifické skutkové okolnosti případu.
28. Prvoinstančnímu orgánu byla po vydání a doručení prvoinstančního rozhodnutí ze dne 29. 12. 2022 dne 30. 1. 2023 doručena obálka, na které byl označen odesílatel „X.” a dále e-mailová adresa „X.”. Uvnitř obálky se pak nacházela pouze první a druhá strana prvoinstančního rozhodnutí.
29. Pro názornost viz foto:

-29

VYPRÁVENO DNE:
 3. 8. 2022
 Městský úřad Sokolov

MĚSTSKÝ ÚŘAD SOKOLOV
 odbor právní a živnostenský úřad
 oddělení správních deliktů
 Rokycanova 1929, 356 01 Sokolov

Č. j.: MUSO/12193/2022/OPŽÚ/TOKO-28
 Interní označ.: PO-0845/2022
 Č. dokum.: MUSO/131722/2022/OPŽÚ/TOKO

ROZHODNUTÍ

Podávám odvolání proti rozhodnutí o tom, že Městský úřad Sokolov, odbor právní a živnostenský úřad, jako věcně a místně příslušný správní orgán podle § 125c odst. 1 zákona č. 36/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a § 62 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich“) rozhodl v souladu s ustanovením § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) takto:

Obviněný JOSEF VAJTR, nar. 04.05.1977, bytem Seifertova 1841, 356 01 Sokolov,

se uznává vinným,

že dne 21.01.2022 kolem 14.25 hod. řídil motorové vozidlo tovární značky Škoda, registrační značky 3ST 0186, na silnici 3, třída č. 1812 v obci Lomnice, ul. Kraslická u č.p. 160, kdy v místě, kde je stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., byla přistavena Ramer 10 C naměřena předemětná rychlost 66 km/hod., po odečtu tolerance 63 km/hod. Nejvyšší dovolená rychlost v obci, tak překročil o 13 km/hod.,

tedy

při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod.,

čímž se dopustil

z nedbalosti přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, porušením povinnosti stanovené v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

Za spáchání uvedeného přestupku se obviněnému

ukládá

I. dle § 125c odst. 3 písm. g) zákona o silničním provozu a v souladu s § 35 písm. b), § 37, § 46, zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich pokuta ve výši 1.500 Kč,

II. dle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hraadí jiným osobám, a o výši peněžní částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, nahradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Pokuta a náhrada nákladů řízení jsou splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí v pokladně Městského úřadu Sokolov nebo převodem na účet č. 19-0000521391/0100 (při zahrnutí platby převodem na účet: IBAN: CZ43 0100 0000 0052 1391, SWIFT: KOMBCZPPXXX), variabilní symbol 1490220845.

Stránka 2 z 7

Odůvodnění

Na základě oznámení přestupku Policií České republiky, KRP Karlovarského kraje, dopravním inspektorem, Jednoty 1773, 356 01 Sokolov, které správní orgán obdržel dne 02.02.2022, pod č. j. KRPK-7824-8/PR-2022-190906, správní orgán nařídil ústní jednání na den 25.03.2022, kdy se obviněný bez omluvy k nařízenému ústnímu jednání nedostavil.

Správní orgán se při svém rozhodování opřel o podkladovou dokumentaci, která je založena ve spisové dokumentaci pod spis. zn. MUSO/12193/2022/OPŽÚ/TOKO, a to o záznamu o přestupku ze 25.03.2022 a 25.04.2022.

Dále správní orgán přihlédl k podkladové dokumentaci Policie ČR, dopravního inspektorátu Sokolov, a to o oznámení přestupku a úřednímu záznamu Policie ČR, kdy uváděné sloužilo jako podklad pro BESIP na silnici 3, třída č. 1812 v obci Lomnice, ul. Kraslická u č.p. 160, kde prováděla zatížení překročení rychlosti u motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky 3ST 0186, které jelo rychlostí 66 km/hod. Vozidlo jelo ve směru od centra obce Lomnice k obci Sokolov. Po odečtení tolerance přístroje jelo tedy předemětné vozidlo rychlostí 63 km/hod. Na naměřeném úseku, kde je uváděná nejvyšší rychlost 50 km/hod., překročilo rychlost v obci o 13 km/hod. Na podkladě uváděného hládky za vozem vyjela a následně toto zastavila. Vozidlo bylo zastaveno a kontrolováno na silnici 3, třída č. 1812, cca 100 metrů za obcí Lomnice, ve směru k obci Sokolov. Jako řidič vozidla byl hládkou Policie ČR ztotožněn obviněný. Do oznámení přestupku se obviněný nevyjádřil a toto nepoděpal.

Ze záznamu o přestupku (ovověž i v barevném provedení) ze dne 21.01.2022 má správní orgán za prokázáno, že dne 21.01.2022 ve 14.25 hod. na silnici III/1812 v obci Lomnice, ul. Kraslická, u č.p. 160, v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod. byla motorové vozidlo tovární značky Škoda, registrační značky 3ST 0186, naměřena rychlost 66 km/hod. Výrobní číslo měřicího zařízení: 15/0224, z měřiče byla pořízena fotografie č. 12660. Z ověřovacího listu č. 134/21 ze dne 08.07.2021 je správnímu orgánu zřejmé, že silniční radarový rychloměr Ramer 10 C, výt. č. 15/0224, byl dne 08.07.2021 ověřen, kdy platnost tohoto ověření je do 07.07.2022. Rychloměr byl tedy způsobilý k měření rychlosti vozidel v den spáchání přestupku. Správní orgán má tedy za prokázáno, že motorové vozidlo tovární značky Škoda, registrační značky 3ST 0186, které řídil dne 21.01.2022 v 14.25 hod. obviněný, překročilo prokazatelně dovolenou rychlost v obci 50 km/hod., a to o 13 km/hod. po odečtení tolerance. Obviněný tedy porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť jel v obci rychlostí nejvýše 50 km/hod., kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod., čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

Správní orgán dále vycházel ze svědecké výpovědi pprap. Petra Klučky, který ve své výpovědi uvedl, že dne 21.01.2022 společně s kolegou pprap. Bilkem prováděl měření nejvyšší povolené rychlosti v obci na silnici III/1812 v Lomnici. Ve 14.25 hodin vozidlo Škoda Octavia jedoucím od centra obce Lomnice směrem k výjezdu za Sokolov naměřili zařízením Ramer 10C rychlost 66 km/h. Dáné vozidlo zastavili na ulici Kraslická u domu č. p. 160. Řidiče vyzval k předložení dokladů potřebných k řízení a provozu motorového vozidla, kdy řidič na výzvu vše předložil. V řidiči byl ztotožněn pan Josef Vajtr. Následně řidiči sdělili, jakého se dopustil přestupku, tzn., že překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci po odečtení tolerance o 13 km/h. Tento mu na to odvětil, že za tento přestupek jsou trestné body, a že tento přestupek nechce vůbec řešit v příkazním řízení na místě. Následně sepsal tiskopis/oznámení přestupku, tento dal řidiči k nahlédnutí. Řidič se do tohoto tiskopisu nevyjádřil a odmítl jej podepsat. Na předním sedadle seděla spolujezdkyně. Vozidlo viděl po celou dobu od jeho napeřání až po jeho zastavení. Svědek dále uvedl, že v hlídce byl s kolegou Bilkem. Se služebním

30. Text „Podávám odvolání proti rozhodnutí o tom, že“ byl vizuálně skryt do formy a textu prvoinstančního rozhodnutí. Umístěn byl pod slovo „ROZHODNUTÍ“ a stejným písmem vepsán na úvod výroku rozhodnutí. Po vizuální stránce se dvě listiny, které byly součástí předmětné zásilky, nijak neodlišovaly od první a druhé strany prvoinstančního rozhodnutí. Teprve po čtení udaje po údajích by pozorný čtenář našel „ukrytý“ text „Podávám odvolání proti rozhodnutí o tom, že“. Na druhé straně prvoinstančního rozhodnutí se pak navíc nacházela jen paraφα.
31. Z obálky a jejího obsahu tedy na první pohled vyplývalo, že od žalobce odlišný na obálce uvedený subjekt, správnímu orgánu zaslal první a druhou stranu prvoinstančního rozhodnutí. Nic více, nic méně.
32. Podle § 96 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich se může proti rozhodnutí o přestupku, kterým byla vyslovena vina, odvolat obviněný v plném rozsahu. Odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu (§ 98 odst. 1 téhož zákona).
33. Smyslem odvolacího řízení je přezkum zákonnosti a správnosti rozhodnutí o přestupku. Obviněný tak dostává možnost, aby jeho věc byla ještě jednou přezkoumána tak, aby mohly být odstraněny případné vady, kterých se mohl eventuálně dopustit prvoinstanční orgán. Zákon neklade, krom nutnosti „sdělení správnímu orgánu, že podává odvolání“, na obviněného žádné další povinnosti. Nemusí formulovat skutkové ani právní důvody odvolání, nemusí jej nijak odůvodňovat. Odvolací orgán je totiž povinen přezkoumat rozhodnutí o přestupku v plném rozsahu bez ohledu na obsah odvolání.
34. V nyní souzené věci žalobci nešlo o řádné podání odvolání, tedy o to, aby byla v odvolacím řízení přezkoumána zákonnost a správnost rozhodnutí o přestupku. Pokud by tomu tak bylo, žalobce by například na obálce označil sebe jako odesílatele a do obálky by vložil například list obsahující prostý text o tom, že podává odvolání. Nic takového ale žalobce neučinil. Na obálce byl uveden jiný odesílatel, nikoli žalobce, text, že je podáváno

odvolání, byl ukryt do vlastního textu první strany prvoinstančního rozhodnutí. Namísto jednoduchého řešení bylo zvoleno jistě ne jednoduché vložení textu do první strany prvoinstančního rozhodnutí, aby vše vypadalo tak, že se jedná o původní nepozměněnou stranu rozhodnutí. Je tedy evidentní, že skutečným úmyslem žalobce bylo co nejvíce skrýt předmětný text tak, aby správním orgánům co nejvíce zkomplikoval vedení správního řízení, zde aby si správní orgány skutečnosti, že je podáváno odvolání, vůbec nevšimly.

35. Z právního hlediska lze nalézt pouze jediný důvod takového nekalého počínání. A to, dosáhnout uplynutí roční promlčecí doby. Podle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich činí promlčecí doba 1 rok. Podle § 32 odst. 2 písm. b) téhož zákona se promlčecí doba přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu, přerušuje se běh promlčecí doby jeho doručením; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.
36. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku, skutečnost, že žalobce podání koncipuje účelově tak, aby správnímu orgánu ztížil průběh správního řízení a prodloužil tak délku nebo trvání, „bez dalšího” neumožňuje učinit závěr, že se k jeho odvolání bez dalšího nebude přihlížet. V případě žalobce však tato skutečnost neexistuje „bez dalšího”, tj. osamoceně, nýbrž ve spojení s druhou Nejvyšším správním soudem výslovně předvídanou skutečností, a to, že žalobce odvolání „*po vizuální stránce skryl do nesouvisějícího textu*”. Zde do textu první strany prvoinstančního rozhodnutí.
37. Soud má na základě těchto skutečností za to, že postup žalobce dosáhl natolik intenzivního stupně zneužití práva, pro které se „*k jeho odvolání nemůže přihlížet*”. Nelze akceptovat, aby odvolání bylo podáváno způsobem, jak se stalo v nyní souzeném případě, tedy skrýváno tak, aby byla co nejmenší pravděpodobnost, že si jej správní orgán všimne, a to za účelem eventuálního dosažení uplynutí promlčecí lhůty, resp. znemožnění řádného postupu odvolacího orgánu. Tímto je přímo dotčen i Nejvyšším správním soudem deklarovaný „*v případě přestupkových řízení veřejný zájem na potrestání pachatele*.”
38. Žalobcem zvolený postup, je zjevným zneužitím práva, které nemůže požívat právní ochrany (§ 8 občanského zákoníku). Institut odvolání totiž neslouží k matení správního orgánu ve snaze dosáhnout znemožnění řádného postupu odvolacího orgánu při posouzení odvolání.
39. Na věc je tedy třeba nahlížet tak, jakoby odvolání podáno nebylo a vycházet z toho, že prvoinstanční rozhodnutí nabylo právní moci již jeho doručením. Žalovaný tak nemůže být ve věci nečinný.

C.

40. Ministerstvo dopravy žalobci k jeho žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti v usnesení ze dne 16. 2. 2024 sdělilo, že žalobcem zvolený postup a proč je zjevným zneužitím práva.
41. Žalobce s tímto závěrem nesouhlasil, a proto podal žalobu proti nečinnosti správního orgánu.
42. K tvrzením žalobce je pak vhodné uvést, že pokud tvrdí, že „*odvolání koncipoval jako kopii prvních dvou stran rozhodnutí ve věci, kam do textu doplnil předmětnou větu*”, nic to nemění na shora uvedených závěrech. Jedná se o popis toho, k čemu došlo, rozdílné je pouze hodnocení správních orgánů a soudu oproti hodnocení žalobce.

43. Pokud pak žalobce tvrdí, že „z odvolání je zřejmé, kdo ho činí, když je na prvním místě tučně uvedeno jméno, příjmení a datum narození a trvalý pobyt odvolatele, označení správního orgánu, když na první straně je uveden název úřadu a adresu sídla, které věci se týká, když je v něm uvedeno číslo jednací, spisová značka a je koncipován kompletní výrok rozhodnutí“, tak nic takového žalobce neuvedl. Tyto skutečnosti jsou součástí původního textu prvoinstančního rozhodnutí, tedy ve formě, kterou pro účely vypracování rozhodnutí zvolil prvoinstanční orgán, nikoli žalobce.
44. Pokud jde o tvrzení žalobce, že se „nejednalo o žádnou skrytou větu, když hned první věta a první dvě slova textu znějí „podávám odvolání“, ani s ním nelze souhlasit. Předmětná věta nebyla napsána například na samostatný list papíru, ale byla stejným formátem písma, jaký používá prvoinstanční rozhodnutí, vepsána do jeho textu. Tuto skutečnost je tedy nutné považovat za snahu o ukrytí předmětné věty. Jde-li pak o parafu, která se nachází na druhé straně prvoinstančního rozhodnutí, tato není umístěna pod žádný text, ze kterého by mohlo vyplývat, že se jedná o podpis „odvolání“.

VI.

Rozhodnutí soudu

45. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

46. Soud neprovedl žádný z účastníky navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

47. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly a žalovaný se navíc práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. května 2024

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.